

Revista ascètico-econòmica, militant i numerada

La Comarca Incorrupta

Prudència = Justícia = Fortalesa = Templança

Garrotra // Afiliat a la quarta carlinada // Bergueda

3er. Trimestre 1989 Any 3 n.º 3 100 ptes. Exemplar n.º 0043

ARA ÉS L'HORA DE LES ERECCIONS GENERALS.

SALUT I FORÇA AL CANUT !!!

Al lector fidel no li ha d'ésser desconeguda la nostra postura després de tres anys d'exposar de forma seriosa i profunda el pensament carlí. I ho fem essent conscients de què aquells que han estat cridats per la tradició, la religió i la terra a dirigir els altres necessiten saber que no estan sols, que la seva via és la correcta, que segueixen els dictats de la psicoestètica històrica. Parlant tan clar com ho fem, pot haver-hi algun dels nostres lectors que opini que estem arriscant massa, que estem ensenyant les nostres cartes als liberals i als socialistes.

Aquest perill no existeix. Només el que està capacitat per entendre, entén. Només el que combrega amb la força de la tradició pot treure profit del contingut altament selecte i il·lustrador (i no caiguen en l'error d'entendre aquesta paraula en el sentit històric) de la nostra revista. Els altres, la massa, el poble es incapaç d'entendre res del que diem.

No ens satisfà la manera amb què porten els dirigents convergents els destins de la nostra pàtria, del nostre poble i dels nostres municipis. Son tebis i es deixen impressionar per veus aïllades impreses en paper de diari que compleixen la seva tasca de tenir entretingut el personal. Una altra cosa és fer-ne cas d'aquestes veus. Nosaltres sabem que no cal. Sigui una miserable grua, sigui una residència geriàtrica, sigui el joc, no és motiu d'esverar-se, ni de dimitir precipitadament. El qui mana, és aquí per manar i prou. Els altres son aquí per obeir i prou. I quan arriben les anomenades eleccions generals, aquells que manen han de tenir ben clar que son ells els qui han de dir al poble, als altres, a quí han de votar. Si ho fan sense dubtar, el poble sap el que ha de fer i ho agraïeix profundament. Les eleccions esdevenen un moment per donar el descans reconegut a aquells que s'han escarrassat per ensenyar als altres el que han de fer. És el moment d'apartar als qui no s'han mostrat dignes del partit. És el moment de donar entrada a nova gent que estan en cos i ànima dins de la vella tradició, units a la terra i a la llengua. És el moment dels qui SOM incorruptes.

LA COMARCA INCORRUPTA

Continuem essent
els mateixos i no imitem
mai
els nostres corruptes i ineptes
competidors

★ **PRIVATA** ★

NORMALITZACIÓ

Un tinent de l'Exèrcit Català
bregat en cent batalles i conquestes
a les tavernes en solia anar
per reviuir les guerres i les gestes.
I tragent xarel·lo de valent
rememorava l'Alliberament.

Una vetllada de vi tendre
amb un escot es va topar.
La noia ja es volia vendre
Ell no volia pas pagar.
I tot cridant "Visca la Terra!"
deia també "Follem i cardem guerra!"

"Masses en hi ha que normalitzen
amb l'escola, la ràdio i la TV.
De tots els mil sistemes que utilitzen
el meu és el millor: jo sí que en sé!
Que quan lligo amb donzelles andaluses
per dalt començo i vaig desfent les bruses
i tiro avall, perquè el qui se les folla
aquest les normalitza a cops de polla!"

Cicciolina

La Comarca Artística

LA REGLA PERIÒDICA

Srs.:
Han pensat en convertir-se en revista mensual i, potser després, en setmanal?

Ernest Eiximenis Cavaller

Si que ho hem pensat, però de moment no ho creiem necessari ja que la nostra funció és vetllar per la marxa correcta dels destins nacionals. Només en cas d'urgència o perill ens euriem obligats a sovintejar les nostres aparicions. Ja sabem que el nostre govern no és exactament el que hauria de ser, però estem convençuts que no hi ha perill exterior - Madrid - ni interior. Estigui tranquil i, quan acabi de llegir un d'aquests números que té a les mans, torni a començar, que hi descobrirà moltes coses ignorades, molts matissos que l'hi havien passat desapercebuts la primera vegada.

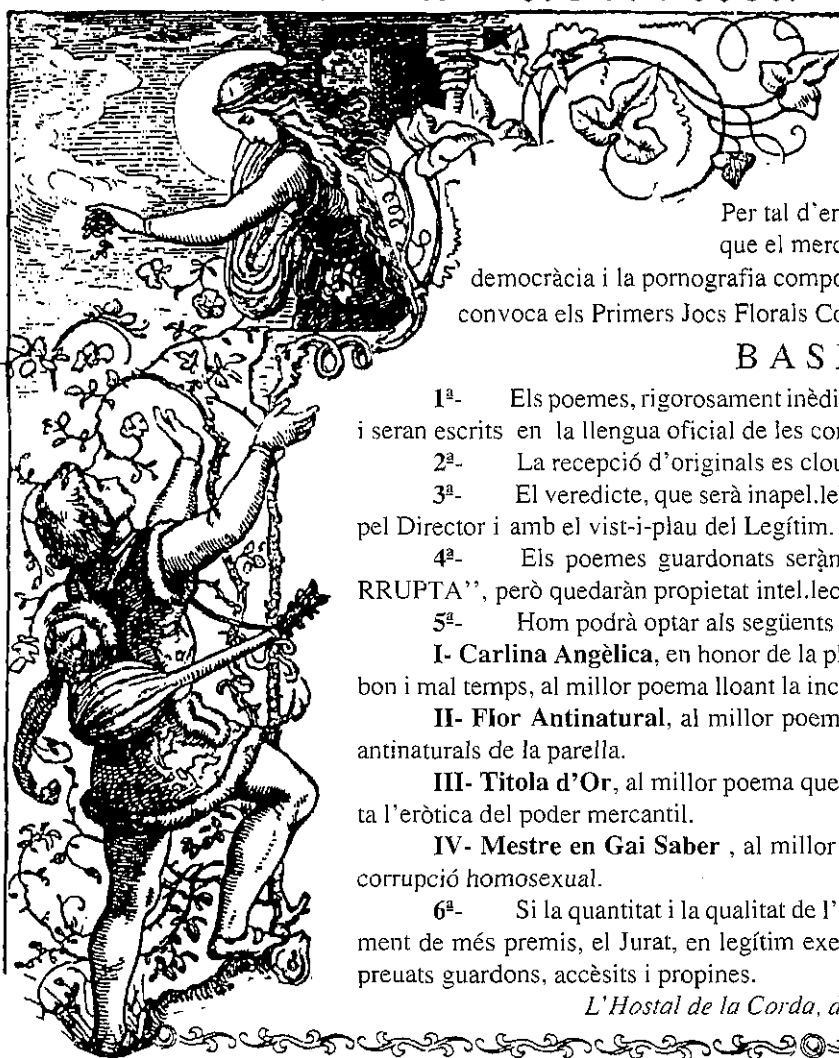
La redacció.

EL PI DE SEMPRES

Sr. Director,
Estic francament empenyada amb la seva retrògrada i carca revista perquè mai no té en compte les idees de progrés. Tampoc no té en compte el dret dels dissidents a discrepar. I aquest, lamentablement, és el meu cas. Soc la branca esquerra del Pi de les Tres Branques, i tot i que soc tant pirinenca com les meves germanes, no soc gens carlina i m'inclino més aviat per l'internacionalisme proletari que no pas pel ruralisme feudal neoromàntic o el col·leccionisme d'Art burgès.

¿S'ha aturat mai a pensar que la correlació de forces pot canviar, fins i tot dintre de casa seva? ¿Li agradaria que els mossos de l'impremta li prenguessin el poder? ¿No? Doncs faci el favor de publicar aquesta carta.

La Branca Esquerra

I JOCS FLORALS CORRUPTES

Per tal d'ensinistrar a la joventut sobre els perills que el mercantilisme, el canvi, el liberalisme, la democràcia i la pornografia comporten, "LA COMARCA CARLINA" convoca els Primers Jocs Florals Corruptes, que es regiran per les següents

BASES

- 1ª- Els poemes, rigorosament inèdits, tindràn una extensió màxima d'un foli i seran escrits en la llengua oficial de les comarques del Berguedà i de La Garrotxa.
- 2ª- La recepció d'originals es clourà quan ho decideixin els qui manen.
- 3ª- El veredict, que serà inapel·lable, serà emès per un Jurat nomenat a dit pel Director i amb el vist-i-plau del Legítim.
- 4ª- Els poemes guardonats seràn publicats a "LA COMARCA INCORRUPTA", però quedaran propietat intel·lectual de l'autor.
- 5ª- Hom podrà optar als següents preuats guardons:
I- **Carlina Angèlica**, en honor de la planta de les muntanyes que pronostica el bon i mal temps, al millor poema lloant la incorruptió permanent dels polítics carlins.
II- **Flor Antinatural**, al millor poema que denunciï les relacions corruptes i antinaturals de la parella.
III- **Titola d'Or**, al millor poema que desenmascari la corrupció que comporta l'eròtica del poder mercantil.
IV- **Mestre en Gai Saber**, al millor poema que mostri les aberracions de la corrupció homosexual.
- 6ª- Si la quantitat i la qualitat de l'obra poètica presentada mereix l'atorgament de més premis, el Jurat, en legítim exercici de la seva sobirania, establirà més preuats guardons, accésits i propines.

L'Hostal de la Corda, dia de la Mare de Déu del Tura de 1989.

CRIDA

Germans Carlins!

Berga ha estat molt a punt de perdre la seva virginitat moral i potser fins i tot l'altra. Là que en altre temps fou una Berga orgullosa, una Berga sempre aixecada contra totes les malvestats, una Berga rígida en la seva incorruptibilitat, una Berga dura en l'enteresa del seu ànim, a punt ha estat de convertir-se en una Berga vençuda, capbaixada, avergonyida i defallida per la corrupció.

La causant d'aquesta malifeta ha estat, i cal denunciar-ho públicament, una entitat tan execrable com la "Bauma dels Encantats", refugi d'heretges i galifardeus, que fins ara havia passat per ser la més fervent defensora de l'esperit carlí i paradigma d'incorruptibilitat, i que ara ens mostra el que és en realitat: bastió de liberals i fossar d'ànimes corruptes. Els "encantats" - ramat de llops vestits amb pell de xai, molts dels quals ni tan sols han mamat llet berguedana - son els culpables de l'organització d'una dissortada "Dormida amb llits al carrer", eufemisme que no ha aconseguit d'amagar la veritable intenció dels organitzadors d'un acte pervers en sí mateix, fomentador del més pur libertinatge i atemptador contra la tradició, la moral i els bons costums.

I el que és pitjor: tot això davant la impassibilitat dels ciutadans, enlluernats pels cants de sirena dels organitzadors. Mai la nostra ciutat no havia caigut tan baix: llits al carrer, homes i dones despullant-se davant de tothom, llençols amagant la més provocadora promiscuïtat, manca absoluta del més elemental sentit del pudor i de la vergonya.

Ai, la nostra Berga, qui l'ha vista i qui la veu!

El Maligne ha embegut d'esperit liberal la nostra ciutat, fins ara reserva espiritual de l'Occident català. Els berguedans, fins ara portadors de valors eterns d'incorruptibilitat, han relaxat la seva moral fins a tal punt que caldrà una autèntica reevangelització carlina per lliurar-los d'heretgies, blasfèmies i libertinatges.

Una única entitat, la nostra Associació de Botiguers i Pares de Família, autèntic baluard de l'esperit carlí, ha tingut el valor d'aixecar la seva veu en contra d'un acte tan vergonyós com infamant. Sols nosaltres i els nostres simpatitzants hem sabut mantenir ben alta la nostra Berga, la Berga dels nostres avantpassats, la que tots portem endins: la tradicional, la incorrupta, la carlina, l'única possible.

CARLINS QUE ENCARA SOU AL MON!, HOMES DE BÉ DE NISSAGA CARLINA!: necessitem tot el vostre suport per mantenir aixecada la Berga dels nostres avantpassats. Mostreu el vostre rebuig a les dormides al carrer i a totes les idees libertines i participeu en l'Acte de Desagravi que, dirigit per fra Frederic de Berga, serà retransmès per Ràdio Berga (Cadena Bergadana, 95.7 de l'FM) el proper 26-N, festivitat de Crist Rei.

F. LOPEZ DE BERGA
(A.B.i P.F. - P.P.)

Carlins del Berguedà, l'hivern s'acosta. A la llibreria

ASTRAL
LLIBRERIA

i trobareu, llibres, revistes i altres tipus de materials combustibles per a les vostres llars de foc.

c/. dels àngels, 6 Tel (93) 821 23 15
berga (berguedà)

febrer

La figura
idil·lica

i

incorrupta

Revista carlino-monàrquica militant i numerada.

La Comarca Carlina

OLIT * Portaveu de la quarta carlinada * GARROTXA

Preu 25 de març a 15 d'abril de 1989. Preu 100 ptes. Exemplar n.º 0889

Revista històrico-estètica militant i numerada.

La Comarca Artística

Color - forma - harmonia - perspectiva

OLIT * Afiliat a la quarta carlinada * GARROTXA

Preu 1988 100 ptes. n.º 1 Exemplar n.º 0889

Revista esportivo-consumista militant i numerada.

La Comarca Incorrupta

Producció - Justícia - Foratava - Complença

Garrotxa * Afiliat a la quarta carlinada * Bergadà

Preu, desembre 1989 100 ptes. n.º 1 Exemplar n.º

Edita: PROFIDES SUPRA MONTES
Apt. Correus, 190 17800-OLIT
Impressió: Impremta AUBERT
Dipòsit Legal: GI-261/87
Exemplar per a socis

La Comarca Incorrupta

SONDEIGS FAVORABLES ALS CARLINS

Crònica del nostre enviat especial

L'excitació que es viu al Partit Carlí de la Garrotxa és comparable a l'eufòria d'en Calçada quan el van nomenar dormilega primer de la banda de la dreta, o a l'alegria que envaïen Comas quan li van dir que li munraven la Conselleria de Benestar Social perquè ell i l'Àngela Miquel inspeccionessin residències de vells. El Partit Carlí ha tingut accés a una enquesta feta per Ràdio Olot i Los Sitios, amb un marge d'error de més / menys 37%, de la qual es desprèn que, potser, tindran un diputat a Madrid en la propera legislatura.

Ahir al vespre, els vint-i-tres afiliats amb carnet del partit es van manifestar pacíficament (tots a peu, sense cavall ni sabre) davant la seu del Consell Comarcal de la Garrotxa, aprofitant que té la vorera feta i que el carrer, en aquell tros, és molt ben il·luminat amb tons vermells (provinents del restaurant xinès). Volien, d'aquesta manera, fet botifarra als incrèduls de CiU que els menyspreaven i no els anomenaven quan parlaven de la dreta religiosa i "com cal" de Catalunya, zona política a la qual els carlins pensen que tenen més dret que els nous-vinguts.

El candidat carlí que, segons l'enquesta, serà diputat a partir del 30- Octubre, en Miquel Serra (ex-locutor sardanista, i expulsat de la Unió Democràtica a causa d'un to de veu insuportable), va adreçar-se als seus incondicionals amb les següents paraules:

"Catalans carlins, i catalanes carlines. Avui és un jorn de joia, a l'ensem i àdhuc que una nit florida d'espurnes i estels que, majestàtics, omplen com un virolai els confins de la nació, terra i pàtria carlina. La tradició, el tarannà, el feixuc esforç diari d'aquest poble que, agermanat tal sardanística rotllana, ha fet possible que un home de la pàtria, terra i nació catalano - carlines, tingui la porta legalment oberta, com els nostres cors atribolats, al camí vers el reconeixement de la nostra idiosincràsia carlina. Juro solemnement davant la sagrada senyera carlina, que sota aquesta boina un servidor serà un lleial estendard de la nostra causa oblidada enllà del Fluvià. No pararé fins que el Rei borbó ni en Gonzàlez andalus hagin de consultar-nos qualsevol detall de la vida pública del regne espanyol."

Acabat el parlament del candidat Serra, es van sentir crits a favor de la Sardana de Corpus, el Ball Pla, el Casino, la Verge de Montserrat, la del Tura i Sant Pancràs. El cor de veus del Partit, mentrestant, inicià el cant de "La Maria de les Trenes", al final del qual el grup es va dissoldre.

Mentre estic redactant aquesta crònica no hi ha encara notícies concretes sobre l'abast de la denúncia presentada pels veïns del Carrer Nou i de la Plaça Palau a la comissaria de policia d'Olot, contra en Serra i els seus boines vermelles per alteració de l'ordre públic i atemptat a la pau nocturna.

Demà -avui, per al lector- el Partit Carlí farà una roda de premsa al final del rosari de les vuit, en la qual es detallarà el llistat de mítings que tenen previstos realitzar d'aquí fins al dia abans de les eleccions.

Palomo Gómez - Borrego

CARRETERES? NO, GRÀCIES!!!

Un fantasma recorre les contrades prepipinenques: El fantasma del Carlisme. És aquí, on el Carlisme Redemptor ha sabut resistir incòmode les estrebadures racionalistes de la Modernitat i del progrés, i ha demostrat la intranscendència d'aquell vell adagi que diu que "El Carlisme es passa llegint".

Des de sempre, l'enemic -sigui quin sigui- s'ha amagat dins el cavall de Troia del millorament de les comunicacions. Túnels, ponts, viaductes, xarxes vials i àdhuc ferrocarrils, només han servit per a portar desgràcies a la Causa. Recordem la dissortada fi d'aquell trobador i poeta de la vida que fou el Comte d'Espanya. Si no s'hagués trobat amb un fred pont de pedra -construït pels liberals- hauria estat Comte d'Europa. No cal que us recordi que les carreteres, ponts i túnels, que travessen les nostres carlines contrades, només han servit per a facilitar el desplaçament de les columnes liberals, expandir el socialisme i destrossar un dels reclams per al jovent que fornien les nostres partides: Les alegres marxex amunt amb els canons a l'esquena.

Sort tenim que malgrat l'onada de modernitat i progrés que ens envaeix, el nostre poble, imbuït de fe en la tradició, continua votant els nostres candidats carlins i aquests, sabedors dels designis del Legítim i coneixedors de les necessitats de la Causa, ocupen les seves hores a aturar qualsevol projecte de millora o d'arranjament de la nostra xarxa vial, desviant intel·ligentment les partides pressupostàries, les ajudes de l'Estat i les subvencions de la CEE cap a comarques costaneres, en les quals els sistemes de comunicació són cada cop més eficaços i, en conseqüència, les indústries més competitives, portant inexorablement als individus que hi viuen i hi treballen un nivell de vida més corrupte. Pobres desgraciats que viuen abocats al consum materialista, amb la cultura al seu abast, captius del progrés que esmicola, per la seva pròpia perversitat, les tres potències de l'ànima que, com tots vosaltres sabeu, són tres: Memòria, Enteniment i Voluntat!

Nosaltres, prepipinenques, podem donar gràcies als nostres diputats, senadors i alcaldes, que ens puguem desplaçar harmoniosament, al ritme del país, tal com feien els nostres avantpassats, i no només per això, sinó per haver preservat les nostres comarques de la instal·lació d'extrafolàries empreses estrangeres, generadores de mà d'obra i de bons salaris, pertorbadores de l'ordre natural de les coses, cau de socialistes i àdhuc comunistes, gent contestatària, més preocupada per la corrupció cultural del materialisme dialèctic i el desenvolupament absurd de l'individu, que no pas pels aplecs, les novenes i els jocs florals (o les Conferències de St. Vicens de Paul).

Però no ens podem adormir en la palla. No podem deixar sols els nostres representants polítics en aquesta dura lluita contra la corrupció del progrés. Ajudem-los! Col·laborem nosaltres també a esmicolar els ponts. Llaurem les carreteres, continuem foradant els pilars dels viaductes fins que caiguin, tapem si cal, les sortides dels túnels. Mantinguem incorruptes les nostres contrades, tal i com és desig del nostre Legítim i Honorable que, quan ens visita, bé per exigir-nos el vot, bé per inaugurar la remodelació dels clots d'alguna carretera perduda, algun pont esfondrable i estret, o una variant inexplicable i absurda, ho fa sempre amb helicòpter.

No passaran! Si ho fan, que sigui amb barca, com a La Baells. Dominant les altures amb la nostra artilleria tenim el triomf assegurat.

Comitè pro-Manteniment de la Xarxa Vial Prepipinenca

Fuet d'Olot

Espanya

Fuet d'Olot

Espanya

Fuet d'Olot

Espanya

Fuet d'Olot

Espanya

L'autèntic fuet d'Olot

La Tradició Incorrupta

CAL

CORTINES
RAILS i BARRES
MATALASSERIA

Les cortines que han presenciat l'encontre del General
Mateos i el guerriller Txema Montero a Estrasburg

Pompeu Fabra, 2 Tel. 821 11 95 - BERGA

CORRUPTES DEL BERGUEDÀ I
DE LA GARROTXA

Refeu-vos de les vostres depravacions
degustant els plats de

Restaurant Sala III

Amanida de pastor - Escudella de blat de moro escairat
Patates emmascarades - Senglar al perfum d'aglans

Passeig de la Pau, 11 Tel 821.11.85 BERGA

La Comarca Incorrupta

NOVEL·LES ICORRUPTES

La vida negra de Freddy Giggoló

Me'l vaig trobar a Mac's. Era assegut al final de la barra fumant una cigarreta. No hi havia ningú més. Jo vaig asseure'm i ens vam mirar. Llavors va saltar del seu tamboret i es va apropar a mi.

Duia robes bones. Vull dir elegant, amb moltes etiquetes. S'aturà al meu costat i em va dir si l'invitava a una copa.

-No et conec de res -li vaig contestar-.

-Tenim coses en comú -em va dir ell-.

Em sobtà la resposta. Jo havia entrat en aquell bar per fer temps abans d'anar a veure una de les meves clientes.

-Quines coses en comú? -li vaig preguntar-.

-A tots dos ens interessen les dones.

Em va fer gràcia. Vaig demanar dues cerveses al cambrer i el tipus deixà anar una rialleta.

-Fa un mes que he tornat de l'Havana -em va dir-.

El vaig mirar. No tenia pinta de cubà. A més, parlava un català sense accent.

-Ets d'allà?

-No. Sóc de Sitges. Però he tornat de l'Havana fa un mes -repetí-.

El cambrer ens deixà les cerveses al davant. El cubà xarrupà l'escuma de la cervesa i féu un rot.

-Jo era el millor follador de l'Havana, saps? -va dir després del rot-.

-El millor follador? -vaig repetir, perplex-.

-El millor. No n'hi havia cap altre com jo. Les dones han arribat a pagar dues-centes mil peles al canvi per un "polvet" amb mi. Tu quant cobres?

El tipus tenia vista. M'havia endevinat la professió al primer cop d'ull. Vaig riure.

-Treballo per a una agència. Funciono a percentatge.

-Mal fet. Un professional ha de treballar pel seu compte. Puc demanar una altra cervesa?

-És clar.

Va cridar el cambrer i va demanar dues cerveses més i un entrepà. Es va fregar les mans i em va mirar.

-No t'importa, eh?

-El què?

-L'entrepà... Estic sense un duro. Des que he tornat no m'he menjat un roscó. Però això és temporal.

Se serví cervesa al got i el buidà en un moment.

-Jo era el millor follador de l'Havana... -insistí-. I les dones pagaven unes sumes exorbitants per passar la nit amb mi.

-Ja m'ho has dit.

-Ah, sí?

-Fa un moment.

-El que no t'he dit és el que em van fer...

-Qui?

-Les dones.

Em clavà els ulls. A mi em costava mantenir la seva mirada. Tenia ulls d'alcohòlic.

-Em vaig lligar la "tia" més rica de l'Havana, saps?

-No. No ho sé.

-Es deia Deborah. Tenia un vaixell i un xalet i un cos al·lucinant. Era la tia amb més foc que m'he "picat" mai. I a més era intel·ligent. Per això vaig anar-me'n a viure amb ella. Vam estar junts unes dues setmanes, i després em va dir que havia de marxar per atendre uns negocis. Després de dues setmanes follant com boigs, em va deixar.

Xarrupà cervesa i quan acabà se'n serví de la meua ampolla.

-Els "tios" -continuà- ens ho empassem tot. Som primaris pel que fa referència a l'amor, m'entens?

-No.

-Vull dir que elles juguen sempre amb "puteria". Tenen sempre molt present la llei de causa i efecte.

Vaig mirar el rellotge. Tenia encara mitja hora per matar.

-Quan la "tia" aquesta va marxar, em va deixar el xalet i un talonari de xecs, comprens? I em va dir que podia anar estirant sense límit. Que l'esperés tranquil·lament al xalet i que no em preocupés de res. El somni de qualsevol goggoló, comprens? Jo vaig deixar de treballar i em vaig dedicar només a viure. Però no podia durar. Era massa... fantàstic.

-Ja.

-Jo no ho sabia, encara. Vaig viure a cos de rei durant un temps, i mentrestant em començaren a trucar amigues de la Deborah; em segueixes?

-Sí, les amigues de la noia.

-Exacte. Però abans de continuar, t'importa si demano una altra cervesa? És per a l'entrepà.

Assenyalà l'entrepà amb un dit. Encara no l'havia encetat. Vaig cridar el cambrer i ell demanà una altra cervesa.

-Les amigues de la Deborah estaven encara més bones que ella. Eren un somni. Dones de pel·lícula. Em trucaven dues cada setmana demanant per ella, i d'una manera o altra acabaven per venir al xalet a sopar.

-És estrany, no?

-Vist des d'aquí, des d'aquest bar, és estrany. Però quan em trucaven i venien a sopar, jo no ho trobava pas estrany. És collonut abraçar "titis" joves i netes.

Va fer una pausa per mossegar l'entrepà i beure cervesa. Mastegava amb la mirada fixa en un mirall que teníem al davant. Jo també l'observava.

-Totes follaven bé, saps? -va continuar amb la boca plena-, però no tan bé com jo. I totes eren si fa no fa de la mateixa classe: classe alta, aristòcrates vinculades al règim de Fidel, m'entens? Això era el que m'explicaven elles. I jo m'ho vaig empassar.

-No ho eren?

-No. Però la Deborah era una bona pantalla. Ella, amb les seves finances, amb el rotlló del xalet i el vaixell i tot plegat... Què hauries pensat, tu?

-M'ho hauria empassat, suposo.

-És el que vaig fer jo. Vaig associar la mala puta de la Deborah amb l'aristocràcia i em vaig continuar passant per la "pedrà" les seves amigues. Venien a visitar-me dues per setmana, i passàvem nits increïbles.

-Ja ho veig... I el talonari funcionava?

-A plena satisfacció. Vaig comprar de tot. Abrics de pell, americanes, fins i tot una moto. El talonari l'havia signat de dalt a baix, i cap botiga no s'hi resistia. Tothom els acceptava. Però ella no tomava, no donava senyals de vida, m'entens? Va ser per això que vaig començar a sospitar.

-Sospitar de què?

-Que no pas tot era tan simple ni tan clar. A veure si m'entens. Jo tota la vida les he passades putes. Sempre he tingut problemes per anar fent, per anar tirant. Però els problemes són normals si ets viu. El que no és normal és que tot funcioni tan bé en la vida de tipus com tu i com jo.

Estossegà. Abans de continuar liquidà el que li restava de cervesa.

-Un dia vaig pressionar una mica una de les seves amigues, ja m'entens. Jo sospitava...

-Pressionar? Com?

-Una de les que venien a sopar, una nit la vaig pressionar. Després de sopar me la vaig endur al llit, igual com a totes, però aquesta la vaig lligar. No va oposar resistència perquè tu ja saps com són aquestes coses, eh? Ella ho va entendre com un refinament, com un al·licient. Perquè és que hi ha molts "tios" que ho fan, ja ho saps, no? No ho has provat mai?

(CONTINUARÀ)

La Comarca Carlina

MEMBRES INCORRUPTES

CATALUNYA

Visca Catalunya!

Fecundada pel membre incorrupte de Carlemany, Catalunya va estrenar la seva lluita permanent contra la corrupció alliberant-se del jou dels decadents Capets ara fa mil anys. Lluitadora contra les corrupcions alienes, perquè de pròpies no en té, Catalunya ha lluitat contra la corrupció dels moros, dels angevins, dels francesos, dels turcs, dels heretges, dels Àustries, dels Borbons, dels espanyols, dels liberals i del Reial Madrid.

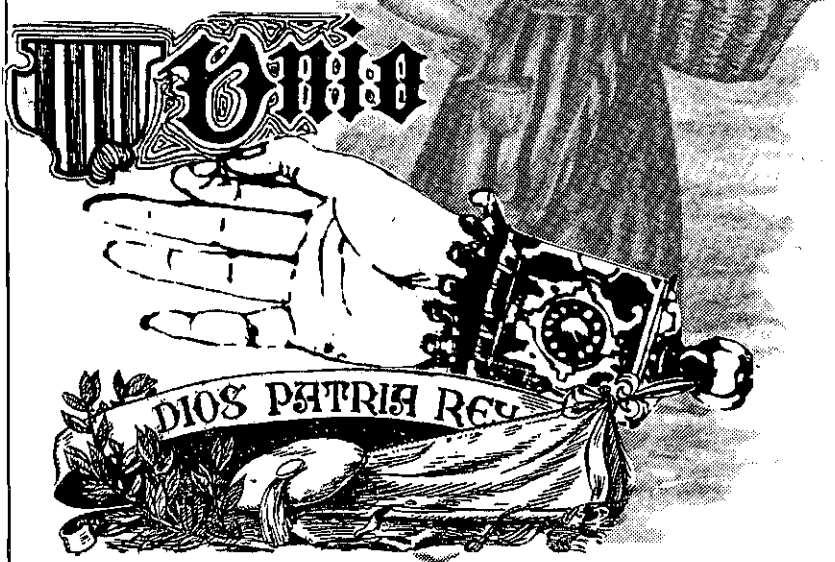
Els records incorruptes del General Savalls i del Rector Ferrer, la presència incorrupta del Pi de les Tres Branques, el llit incorrupte de la Lliurada Ferrarons, les bases incorruptes de Manresa, l'essència incorrupta de la Muntanya de Montserrat, el cor incorrupte d'En Macià han estat símbols i senyeres en la lluita de Catalunya contra la corrupció.

Acceptant un sex-ratio del 50%, podem dir amb orgull que per lluitar contra la corrupció som tres milions de membres incorruptes.

Visca Catalunya!

Visca Catalunya lliure!

Visca Catalunya
lliure i incorrupta!

-No.

-Prova-ho algun dia. Però a aquesta, en lloc de refinaments li vaig "fotre" un parell d'hòsties. Va posar molt mala cara i es va bellugar amb tanta força que es va deslliurar de les cordes. Vaig haver de posar-hi a fons per contenir-la. És a dir, quatre hòsties més. A la cinquena va començar a somicar i em va confessar que era una professional.

M'interrogà amb el gest. Jo no havia comprès.

-Una professional de què? -li vaig preguntar-.

-Una meuca -em va aclarir-.

-Ja.

Jo no lligava caps. No hi veia la relació. Li ho vaig dir.

-És que és complexa, la trama. A més, aquella desgraciada no em va voler dir res més. Hauria d'haver-la matat per obtenir una confessió, i no era qüestió de complicar-se la vida. Les presons del Fidel no són cap tonteria. I de totes maneres, no vaig trigar a muntar el trencaclosques, perquè un dia em va venir a visitar un tipus que es va presentar com el propietari del xalet, em segueixes? I duia sis rebuts de lloguer endarrerits a la mà.

Féu un altre silenci significatiu. A mi em començà a voltar pel cap una idea vaga. Vaig demanar dues cerveses més. La història m'interessava.

-La Deborah devia sis mesos de lloguer del xalet. Això és el que volia dir el tipus amb els rebuts. I una setmana més tard m'arribaren notificacions dels bancs.

-Et continuaven visitant, les amigues de la Deborah?

-Veig que captes bé... Ja no trucava ningú. Era com si s'haguessin posat d'acord, em comprens? Ja no trucaven! Però jo tenia l'adreça d'una d'elles, una que havia vingut a sopar quatre o cinc vegades. Així que una matinada li vaig fer una visita. Vivia en un apartament de luxe. I era, com totes les altres que m'havia "picat", una meuca professional. Comprens ara?

Més que comprendre, intuïa.

-Que sí, cony! -cridà de sobte, picant la barra amb el puny. Totes eren iguals: males putes!

Va fer una pausa per eixugar-se la suor. Tremolava amb els records.

-Devien ser les tres de la matinada. Vaig entrar forçant la porta i la vaig immobilitzar amb cinta adhesiva. No vaig tenir compassió. Finalment, després d'una horeta de marxa, va cantar. La Deborah era com una mena de Madame Claude, i havia sotmès les seves pupil·les a un reciclatge sexual amb mi. Com que jo era la polla més famosa de l'Havana, em varen triar com a monitor, em segueixes? Però tenien por que jo els demanés uns honoraris massa elevats, així que es varen treure de la mànega tota aquesta merda d'història. Comprens ara?

-I tu hi vas caure...

-Tu també hi hauries caigut.

-Segurament.

-L'endemà -continuà amb una certa amargor- vaig estendre el darrer xec del talonari per pagar-me el bitllet d'avió i tornar a aquí. No tenia ni un moment a perdre. Estic segur que si em quedo un dia més, el Fidel s'hauria ocupat de mi. Hi ha una forta connexió entre prostitució i política, a Cuba.

-Com a pertot, no?

-Això jo no ho sé. A Cuba és així!

-Ja...

Vaig beure el que em restava de cervesa. Havia transcorregut mitja hora i tenia feina. Li ho vaig dir al tipus. Em va demanar mil "peles" per pagar-se un llit aquell vespre. Les hi vaig donar. Va somriure mentre s'enfonsava el bitllet en una butxaca.

Original de "Lightning Bird"

Copyright de la traducció de l'anglès Big Bird.

- CONTINUARÀ -

La Comarca Artística

OPERACIÓ 92

-Honorable...

-Hola, Roca, passa, passa. No tanquis la porta que ara puja l'Arcadi.

-L'Arcadi també és convocat?

-De fet no és necessari, però des d'aquella enrampada que vaig tenir pujant un marge a Queralbs, penso que els quartets són molt millors que els tríos.

-Sí, en això dels números tot són opinions. Què fa, la Marta?

-Morros. Em fa morros, Miquel. Des que arribo a casa no paro de sentir la mateixa cantarella: "Què té la Carmen Romero que no tingui jo? Que no sóc una dona, i a més la teva? Pensa, Jordi, com ens anirien de bé uns calerons fixos al mes durant quatre anys..." No puc ni veure tranquil·lament les coses que he fet en el telenotícies.

-És que, Honorable, això és una dona...

-Sí, i això és el més greu: Travessa -com totes les dones- una etapa febril de deliris de grandesa i en el seu deliri vol ser alguna cosa més que una dona. Com, per exemple, diputada. Tot el dia, Miquel, tot el sant dia sentint: "Cap de llista per Girona i et faig canalons el diumenge... O senadora per Tarragona o ompló de "bonsais" el Pati dels Tarongers..." Per cert, Roca, què són això dels "bonsais" i què tenen a veure amb mi?

-Foteses, Honorable. Són arbrets japonesos.

-M'agraden, els japonesos. Petits i sempre anant per feina...

-Bon dia, Honorable. Hola, Roca. Que puc passar?

-Passa, Arcadi, passa.

-Doncs ja sóc a dins... M'he entretingut una mica perquè hi havia uns turistes eslovens fent fotos a la Plaça de Sant Jaume i, ateses les excel·lents relacions que mantenen les nostres dues nacions oprimides, he volgut donar una millor imatge institucional deixant-me fotografiar donant menjar als coloms.

-Molt propi, Arcadi. Segur que t'has fet portar els coloms d'Olot.

-Però qui...? Com ho sap? Ah!, en Prenaf...

-Shhh!!! Aquest nom és impronunciable.

-Que va, Honorable... Si inclús en Miró i en Ardévol el pronunciarien bé.

-Arcadi. El que vol dir l'Honorable és que en Pren... etc., hi és però no hi és. Que és aquí, que nosaltres sabem que és aquí, però aquests temps, en què les parets tenen orelles, ningú més no ha de saber que és present. Ho has entès...?

-Sí, Miquel, inclús he pres uns apunts per no oblidar-me'n.

-Bé...

-Ejem... Això, Honorable... Com està la Marta?

Malament, Arcadi. Problemes de dones, ara tot just li explicava a en Miquel. Bo, ara que hi som tots, podem començar la reunió. En cas d'interrupcions no previstes, preguntes de la premsa o de la resta de companys del partit i/o Govern, s'ha de dir que avui hem discutit el nou uniforme de les mosses d'esquadra, segons projecte dissenyat per Pere del Ferro. El Sr. Pre... aquí present però no present, serà designat pels assistents que l'interpel·lin amb el nom de Luigi...

-Honorable... Luigi? Però sembla italià. No em serien més escaients Roger, Bernat o Ausias?

-Jo entenc que la proposta del Molt Honorable és i serà la més encertada i que traspua, com sempre, la delicadesa d'aquell qui és i serà infal·lible.

-Gràcies, Arcadi. Continua tu, Miquel...

-Senyors, tenim indicis més que suficients que demostren que el nostre home a l'Ajuntament de Barcelona ha estat descobert. El setge a què ha estat sotmès per l'usurpador govern socialista central, s'ha anat tancant els darrers dies fins al punt que ja s'ha fet pública la proposta de creació d'un comissari plenipotenciari controlador dels Jocs del 92, amb dependència directa de la vice-presidència del Govern.

-Quin desastre...

-Cert, Roca, pot ser un desastre si no hi posem remei, i jo, amb la Marta fent-me la punyeta amb les llistes electorals, no puc concentrar-me per trobar-hi la solució. Tu què en penses, Luigi?

-Jo, amb les últimes dades del Centre de Recerques Proto-Sardanistes (CRPS) a la mà, m'atreveria a forçar la situació, fent-lo passar aquest mateix vespre a l'altre cantó de la plaça de Sant Jaume.

-Però això és una operació molt arriscada, jo hauria d'improvisar una maniobra de distracció davant dels municipals de la porta, i de nit seria molt sospitosos veure el vice-president del Parlament de Catalunya donant menjar als coloms adormits entre els flashos dels turistes noctàmbuls.

-Per què no organitzes un concurs de pintura ràpida falsa nocturna?

-Honorable! Ejem, la idea és bona, venint d'on ve, però organitzar un concurs de pintura falsa és una feina complexa. Prefereixo els coloms.

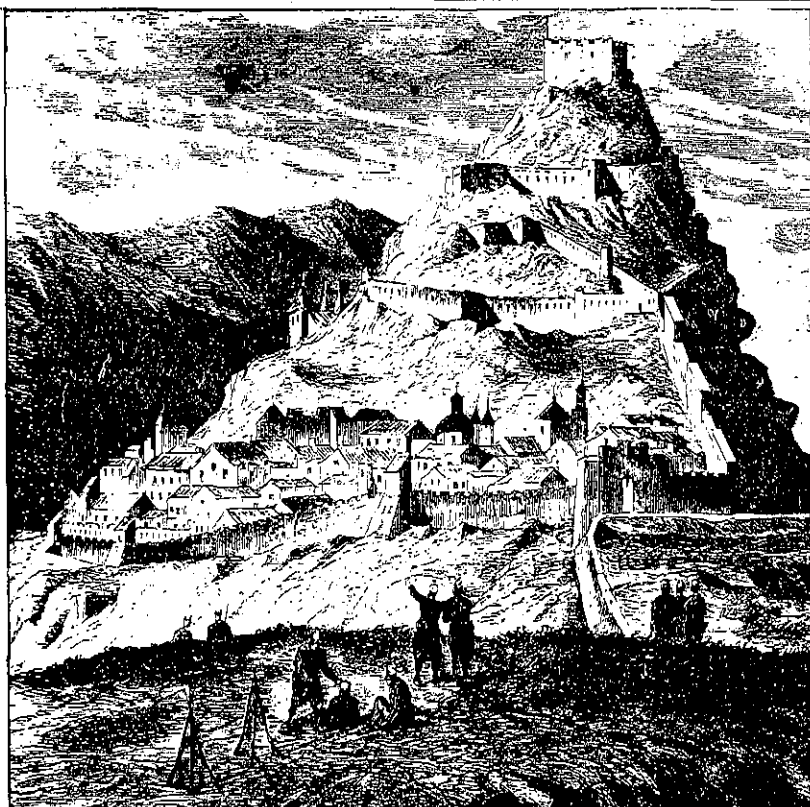
-Home, Arcadi, sempre et pots passejar amb un plat de llet i donar menjar als gats... Cridarem els de TV3 i direm que és una campanya de sensibilització ciutadana sobre els animals urbans... Electoralment podria donar-nos vots dels Alternatius Verds ara que en Santi Vilanova sembla que torna a l'òpera i es deixa estar això de la política.

-Si tu, Miquel, ho creus convenient i pel bé de la Causa, així es farà. Però els gats me'ls trio jo...

-Bé, com deia, i segons les dades del CRPS, l'estat d'opinió general després dels últims moviments és satisfactori. Per un cantó hem anul·lat el fracàs electoral de les eleccions al Parlament Europeu amb el discret control a què sotmetem en Club de les Regions Europees, sota l'encoberta amenaça de federar-nos amb Andorra i inundar el Mercat Comú de paraigües "Made in Taiwan". Tenim el nostre home al Vaticà, i l'Església catalana encantats amb les declaracions del Conseller Comas sobre l'impost religiós, i el que és més important, després de la inauguració de l'Estadi Olímpic tenim la fe i l'esperança dels nacionalistes radicals i la dels no radicals en el nostre projecte per Catalunya...

-Projecte? Quin projecte?

-Honorable, de vegades feu cada pregunta... Com deia, no crec que influeixi en les expectatives de vot per a la nostra coalició el desemmascarament del nostre home a l'Ajuntament de Barcelona, ans al contrari, una ràpida campanya de premsa ben dirigida, presentant-lo com un desertor del corrupte règim socialista que ha vist la llum i s'ha passat a la legítima Causa, crec que convencera molts indecisos.

-Després de la conferència de premsa, l'hauré d'amagar en un lloc discret... i no sé, no sé, la Marta em farà moltes preguntes, voldrà conèixer-lo, convidar-lo a una ratafia...

-Honorable, podem ingressar-lo en alguna d'aquestes residències per a la Tercera Edat que supervisen els inspectors del Conseller Comas. No el trobarà mai ningú, i la Marta no crec que vulgui visitar-les totes.

-No la coneixes, tu, la Marta...

-Bé, senyors, alguna objecció a la proposta?

...

-Doncs serà aquest vespre. Tu, Arcadi, ves a buscar els gats, els fotògrafs i els turistes. Tu, Roca, te'n vas a discutir a l'Ajuntament el preu de la taxa d'ocupació de la via pública que ens volen fer pagar pels mossos d'esquadra de la porta, i discretament li fas saber al nostre home el pla. Jo m'encarregaré de preparar la roda de premsa, la confessió, i cridaré en Cullell perquè es faci la foto donant-se la mà. A més, prohibiré a en Núñez que faci res d'espectacular durant la setmana que ve. Els titulars han de ser nostres!!! I finalment vós, Honorable, feu que el Conseller Comas us recomani una residència ininspeccionable amb el confort necessari per al nostre visitant. Els sembla bé les 11,06,49 per a l'operació?

-Que espavilat que sou, Pren... Perdó, Luigi, sembleu jo. Sempre aprofitant qual-sevol ocasió per vendre un producte...

-Ejem...gràcies Arcadi. Senyors sincronitzem els nostres Rolex. Falten dotze hores i trenta-dos minuts per a l'"Operació 92". Si no hi ha cap novetat, la propera reunió en el lloc i a l'hora de costum. Alguna pregunta?

-Jo tinc un petit dubte sobre la meua tasca en el pla... Qui és el nostre home en l'Ajuntament de Barcelona?

-Maragall, Roca, Pasqual Maragall.

Transcripció literal de la cinta magnetofònica trobada sota una llosa de l'Hostal de la Corda. Octubre 1989.

Per la transcripció: Camil Josep Cel·la

CARLINS DEL BERGUEDÀ I LA GARROTXA!

Quan els vostres porcs tornin de les urnes,
desinfecteu-los bé amb:

FENOPLÉN I YODACTIV

de:

sobrino

PRODUCTES PER A VETERINÀRIA

laboratorios sobrino, s.a.

Ctra. de Camprodon, s/núm. "La Riba" - Tel. 29 00 01
Telefax 29 01 02 - 17813 VALL DE BIANYA
Telex 57.223 SLOT E - Apartat 49 - 17800 OLOT

CYANAMID
GRUP CYANAMID

EL VIRUS DE LA DEMOCRACIA ELS SOTJA

La Comarca Carlina

MEMBRES INCORRUPTES

CATALUNYA

Visca Catalunya!

Fecundada pel membre incorrupte de Carlemany, Catalunya va estrenar la seva lluita permanent contra la corrupció alliberant-se del jou dels decadents Capets ara fa mil anys.

Lluitadora contra les corrupcions alienes, perquè de pròpies no en té, Catalunya ha lluitat contra la corrupció dels moros, dels angevins, dels francesos, dels turcs, dels heretges, dels Àustries, dels Borbons, dels espanyols, dels liberals i del Reial Madrid.

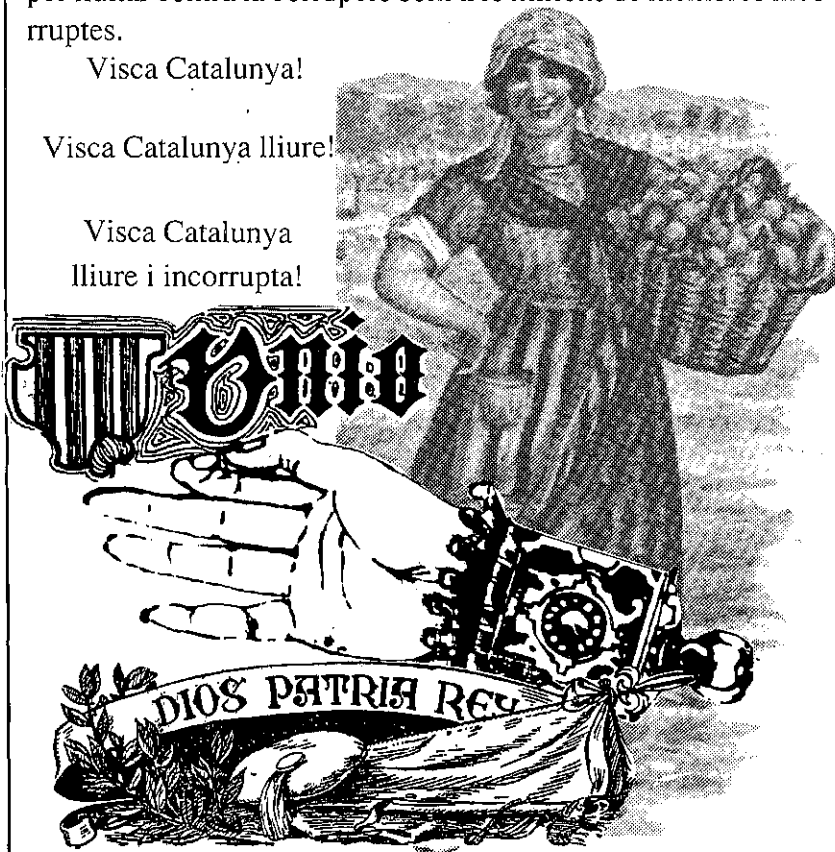
Els records incorruptes del General Savalls i del Rector Ferrer, la presència incorrupta del Pi de les Tres Branques, el llit incorrupte de la Lliurada Ferrarons, les bases incorruptes de Manresa, l'essència incorrupta de la Muntanya de Montserrat, el cor incorrupte d'En Macià han estat símbols i senyeres en la lluita de Catalunya contra la corrupció.

Acceptant un sex-ratio del 50%, podem dir amb orgull que per lluitar contra la corrupció som tres milions de membres incorruptes.

Visca Catalunya!

Visca Catalunya lliure!

Visca Catalunya
lliure i incorrupta!

-No.

-Prova-ho algun dia. Però a aquesta, en lloc de refinaments li vaig "fotre" un parell d'hòsties. Va posar molt mala cara i es va bellugar amb tanta força que es va deslliurar de les cordes. Vaig haver de posar-hi a fons per contenir-la. És a dir, quatre hòsties més. A la cinquena va començar a somicar i em va confessar que era una professional.

M'interrogà amb el gest. Jo no havia comprès.

-Una professional de què? -li vaig preguntar-.

-Una meuca -em va aclarir-.

-Ja.

Jo no lligava caps. No hi veia la relació. Li ho vaig dir.

-És que és complexa, la trama. A més, aquella desgraciada no em va voler dir res més. Hauria d'haver-la matat per obtenir una confessió, i no era qüestió de complicar-se la vida. Les presons del Fidel no són cap tonteria. I de totes maneres, no vaig trigar a muntar el trencaclosques, perquè un dia em va venir a visitar un tipus que es va presentar com el propietari del xalet, em segueixes? I duia sis rebuts de lloguer endarrerits a la mà.

Féu un altre silenci significatiu. A mi em començà a voltar pel cap una idea vaga. Vaig demanar dues cerveses més. La història m'interessava.

-La Deborah devia sis mesos de lloguer del xalet. Això és el que volia dir el tipus amb els rebuts. I una setmana més tard m'arribaren notificacions dels bancs.

-Et continuaven visitant, les amigues de la Deborah?

-Veig que captes bé... Ja no trucava ningú. Era com si s'haguessin posat d'acord, em comprens? Ja no trucaven! Però jo tenia l'adreça d'una d'elles, una que havia vingut a sopar quatre o cinc vegades. Així que una matinada li vaig fer una visita. Vivia en un apartament de luxe. I era, com totes les altres que m'havia "picat", una meuca professional. Comprends ara?

Més que comprendre, intuïa.

-Que sí, cony! -cridà de sobte, picant la barra amb el puny. Totes eren iguals: males putes!

Va fer una pausa per eixugar-se la suor. Tremolava amb els records.

-Devien ser les tres de la matinada. Vaig entrar forçant la porta i la vaig immobilitzar amb cinta adhesiva. No vaig tenir compassió. Finalment, després d'una horeta de marxa, va cantar. La Deborah era com una mena de Madame Claude, i havia sotmès les seves pupil·les a un reciclatge sexual amb mi. Com que jo era la polla més famosa de l'Havana, em varen triar com a monitor, em segueixes? Però tenien por que jo els demanés uns honoraris massa elevats, així que es varen treure de la mànega tota aquesta merda d'història. Comprends ara?

-I tu hi vas caure...

-Tu també hi hauries caigut.

-Segurament.

-L'endemà -continuà amb una certa amargor- vaig estendre el darrer xec del talonari per pagar-me el bitllet d'avió i tornar a aquí. No tenia ni un moment a perdre. Estic segur que si em quedo un dia més, el Fidel s'hauria ocupat de mi. Hi ha una forta connexió entre prostitució i política, a Cuba.

-Com a pertot, no?

-Això jo no ho sé. A Cuba és així!

-Ja...

Vaig beure el que em restava de cervesa. Havia transcorregut mitja hora i tenia feina. Li ho vaig dir al tipus. Em va demanar mil "peles" per pagar-se un llit aquell vespre. Les hi vaig donar. Va somriure mentre s'enfonsava el bitllet en una butxaca.

Original de "Lightning Bird"

Copyright de la traducció de l'anglès Big Bird.

- CONTINUARÀ -

La Comarca Incorrupta

LES BASES INCORRUPTES DE MANRESA

Capítol III

CIMERA DE TRÀIDORS A SURREY

A la primavera de 1877, Wentworth, la residència nobiliària del General Cabrera a Surrey (Anglaterra), lluita d'allò més. Situada a un cop de roc del Palau Reial de Windsor, gaudia del benestar que sempre proporciona la presència propera d'un Monarca. Però la salut del General Cabrera no era pas bona. A més de la seva avançada edat, la ferida que havia rebut 29 anys abans a la batalla del Pasteral li estava provocant molèsties i els metges el tenien a règim estricte. Aquest home, aquesta vella glòria del carlisme, ara aparentment passat a les files alfonsinas, era a qui anava a visitar, de rigorós incògnit, el General Savalls, per a comentar-li els seus plans de crear un moviment de masses carlines i la Revelació del Misteri de la Victòria Carlina Definitiva.

En Savalls va arribar a primera hora de la tarda i encara estava marejat pel viatge en vaixell des de Calais fins a Dover. El majordom l'introduí a presència d'en Cabrera.

"El General Cabrera, I presume?" - inquirí Savalls.

"Yes" - contestà Cabrera - "¿Còm està la Marquesa d'Alpens?"

"Bé. A Niça. Parant la panxa al sol. I la Marquesa del Ter? Què fa?"

"Oh, bé. Per aquí i per allà. Ella és jove. Ja compreneu."

"Oh, obviament" - digué Savalls, que no comprenia res - "¿I vos?"

"Malament. Ja veieu. Reuma. Gota. Ferides. I he de prendre aquesta bassòfia d'herbes" - Cabrera mostrà amb despreci la seva tassa de tè - "¿I vos?"

"Organitzant coses. Veig en Tristany a Lorda. I quan soc a l'Imperi austríac vaig a Brno a visitar el meu amic Mendel, que m'ensenya les seves plantacions de pèsols".

"Brno! - digué amb dificultat Cabrera - Un mot impronunciable. I de salut, què?"

"Bé. Però encara estic marejat per la travessia del canal. Malparit de mar!"

"Ep, -observà Cabrera- que mon pare era mariner!"

"Perdoneu-me Don Ramón - s'excusà amb exquisida cortesia Savalls - Us comprenc perfectament. El meu pare era pagès. I jo també".

"Doncs potser que celebrem que tots dos som de poble i a vore si vos passa lo mareig, Don Francesc. Tinc un Oporto que hi canten los àngels".

Cabrera feu retirar el servei del tè i feu dur unes botelles del seu millor Oporto, sota la mirada de desaprovació del majordom. Savalls se n'empassà una copa sense ni respirar i anà per la segona.

"Ah, això revifa un mort" - sospirà amb satisfacció - "Però m'hi jugo qualsevol cosa que després d'un parell de botelles t'has de quedar com enfitat".

"I bé, General, vos puc ajudar d'alguna manera?" - preguntà Cabrera.

"Ja us vaig fer dir que necessito el vostre consell. M'he proposat crear un moviment de masses carlines, però estic desconcertat. Els enviats de l'Altíssim estan obsessionats amb la pintura i no deixen gaire camp a un home d'acció com jo. L'Emperador d'Àustria vol que m'estigui quiet i el mateix Papa, quan vaig tornar fa poc a Roma, em va rebre amb fredor, com si jo no hagués defensat el Vaticà contra els liberals italians!"

"Doncs aneu dat, amic meu, perquè a mi em passa igual. Però jo soc més vell que vos i sé per què. Ens falta nissaga. Som sobrevinguts. Un rei o un noble no han de demostrar res. Carles V es pogué permetre ser un indecís tota la vida. Carles VI fou un frívol i Carles VII un impacient. Los nobles de la meua terra que s'aixecaren el 1833 fracassaren tots, però ningú no els ha retret mai res. Vos i jo som de poble i, malgrat les nostres victòries, ara passem per traïdors. No sé si m'explico" - concloué Cabrera, amb massoquisme.

"Això que dieu m'entristeix. Certament, l'únic qualificatiu que tothom ha trobat encertat per a Carles V és el de **El más bondadoso de los Monarcas**. Els seus successors encara no han estat qualificats. I començo a trobar aquest vi pastós. - afegí Savalls, que ja s'havia xarrupat una botella ell tot sol.

"Doncs ara tastarem un Empordà novell, en honor vostre, que segur que us refrescarà la gola i ens aclarirà los pensaments".

En efecte, després d'uns quants gots de vi es veieren amb cor d'afrontar de nou els problemes del carlisme.

"Veieu, Savalls - opinà Cabrera amb encert - Vos i jo passem per traïdors perquè volem la victòria absoluta. Som absolutistes. I, com que sabem que la victòria absoluta era impossible, hem preferit esperar. Lo carlisme, que és permanent, no ha de tenir por del pas del temps".

"Permeteu-me que discrepi, General - tallà Savalls amb respecte - Quan jo vaig plegar estava a punt de guanyar".

"Oh, sí! Teniu raó - admeté Cabrera - Però això no invalida lo meu argument. Jo també vaig estar a punt de guanyar. Vos podieu haver guanyat la guerra a Catalunya. I també podíem guanyar al Nord. I si voleu, també podíem guanyar a tota Espanya. Però la victòria absoluta ha de ser mundial. ¿Hauríem pogut capgirar la República Francesa? ¿I què m'ens dieu de totes les repúbliques americanes?"

Savalls restà aclaparat per la clarividència dels arguments de Cabrera. I això el dugué a un nou aspecte de la qüestió.

"Així, la vostra opinió ve a coincidir amb la de la Revelació del Misteri de la Victòria Carlina Definitiva!"

"Sí, encara que per altres raons. Crec en la Victòria d'ací a molt de temps, tot i que també crec que les vostres aparicions poden ser falses."

"¿Falses!" - cridà Savalls, escandalitzat - N'he tingut dues, a falta d'una. I vaig fer tot el que em varen ordenar, fins i tot les Escoles de Belles Arts. ¿Què dirà la Història de mi?"

"Dirà que sou un geni. Lo significat de les aparicions és correcte. Però després d'una gran tensió, d'una gran fatiga, en temps de guerra, és fàcil tenir visions. Jo mateix, ara que visc aquí ben descansat, n'he tingut alguna després d'abusar d'un licor molt bó que fan los escocesos. Per cert, ja que heu parlat de pintura, ¿voleu que vos ensenyi la meua pinacoteca?"

"Pinacotè?" - preguntà amb interès Savalls.

"Pinacoteca. Pintura. Quadres de família. Paisatges. Cavalls"

"Ecs, no! - exclamà amb horror Savalls - Però m'agradaria veure els vostres cavalls".

"Ben dit! - assentí Cabrera - I pel camí passarem pel celler i prendrem algunes mostres de whiskey".

Després d'agafar cadascun una botella del celler, se n'anaren a les corts i Savalls quedà meravellat davant d'una euga baia de tres anys.

"Monteu-la si voleu - oferí Cabrera - Jo vos acompanyaré amb aquell cavall. I em posaré la boina i la capa que duia a les batalles".

Al capvespre, Lady Katherine sortia de la cabana del bosc, posant-se bé els farbalans. De la llunyania arribaven els cànctics de taverna dels dos Generals embriacs.

**"El desembre congelat
m'ha glaçat la fava.
Abril de flors coronat
me la revifava".**

"Savalls! - cridà amb entusiasme Cabrera - Aqueixa trobada amb vos és molt millor que la que tinguí amb lo General Prim!"

"Sou molt amable, General. ¿Què tenia de mal en Prim?"

"En Prim? Ha, ha, ha - rigué estrepitosament Cabrera - En Prim res. Era lo lloc. I la beguda. Nos varem aplegar a França, a Vichy. I en lloc de tastar los caldos francesos beguerem aigua tota l'estona!"

"El vi és millor! - cridà Savalls - Ja veig la Lliurada! Visca l'absolutisme!"

"Ser absolutista o ser no-absolutista" - baladrejà Cabrera, fent encabritar el seu cavall.

"That is the question!" - cridà Savalls, galopant frenèticament per la gespa impecable-Lliurada, que t'empaito!"

"Jo veig la Verge de la Cinta! - exclamà Cabrera amb devoció.

El delicat cutis de Lady Katherine es va arrugar una mica. Va sacsejar amb enuig els seus rínxols d'or. La seva boqueta virginal es va entreobrir i, per entre les seves dents de perla i llavis de robí, en va sortir només una paraula:

"Bastards!"

I, amanyagant-se amb delicadesa el seu tendre cul, encetat després de la seva sessió setmanal de disciplina anglesa, secció fuet, que li acabava d'administrar el guarda-bosc, se n'anà a allitar-se amb el seu amant dels dimecres.

Umbert Ec